

Kmetski prijatelj.

Der Bauernfreund.

Izhaja v sako prvo in tretjo nedeljo v mescu, in košta s poštino vred za celo leto 1 gl. 50 krajcarjev, za pol leta 80 krajcarjev.

Rokopisi se nazaj ne pošiljajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Za oznanila se plača za navadno versto 8 kr.

Denar za naročilo kmetskega prijatelja prosimo pošiljati v gosposko ulico številka (Herrengasse Nr. 6.)

Posvečuj praznik.

Odkritoserčno izrečemo, zadovoljni smo, če se nedelja praznuje; serčno želimo, da bi bil dan Gospodov dan počitka tudi ljudem. Kdor so je celih šest dni trudil, bodisi kmet na polji, rokodelce pri svojem rokodelstvu, kupce v svoji prodajalnici, ali uradnik v svoji pisarni, kdor se je trudil celih šest dni, da bi sebi in svojim zaslužil vsaidanji kruh, ta si je gotovo pridobil pravico, da je dan Gospodov tudi njemu dan počitka. „Šest dni delaj sedmega pa počivaj“ pravi Božja zapoved, ktera bode pri nas v Avstriji v prihodnje državna postava. Ne mislite si pa, da bo prepovedovala postava vsaktero delo v nedeljo in praznike, da bi zaterja v praznike celo kupčijo in obrtarnjo, pa bi v nedeljo niti pošte ne hodile, ne vozili se železniški vlaki, tega postava ne tirja, saj tudi Božja zapoved prepoveduje samo hlapčevska dela. Delo se bo le v obče ob nedelih in praznikih olajšalo, pri državnih in privatnih naredbah, hterih delovanje ne en dan, ja celo ne eno uro ne sme obstati brez ikode državne in državljansov, kakor na primer pri železnicah in pri pošti, pripomogla bo nova postava, da se vsaj nekoliko službenikov more veseliti v nedeljo, ter uživati dobro zasluženi pokoj, kteroga mu mora dati po Božji postavi nedelja in praznik. Kakor se sedaj ravna z delom po mestih in na kmetih, kakor se ravna z revčiki, kteri si morajo zaslužiti vsaidanji kruh s težkim delom, to je že preveč. Vsmiljenja vredni postrežbenik v prodajalnici vstane vsaki dan v delavnici in v nedeljo, ob petih ali šestih zjutraj, mora potem stati brez počitka do osemih ali devetih zvečer v prodajalnici, poloti in po zimi, spomladi in v jeseni. Ta ubožček nima nedelje, in srobernoglasni zvonovi, kteri vabijo kristjane k Božji službi, ga le opominjajo, da naj se pripravi k najhitrejšemu in naj bolj trudopolnemu delu. Ne tirjamo od postave o posvečevanji praznikov in nedelj, da po mestih, tergh in vaseh bile bi prodajalnice zaperte. To bi ne bilo prav; kmet, ki stanuje daleč od vasi ali mesta v hribih,

Die Heiligung des Sonntags.

Wir sprechen es ohne Rückhalt aus, daß wir mit der Heiligung des Sonntags vollkommen einverstanden sind, ja, daß wir es lebhaft wünschen, daß der Tag des Herrn ein Tag der Ruhe für die Menschen werde. 6 Tage strenger Arbeit, sei es nun die Arbeit des Bauers am Felde, des Professionisten in der Arbeitsstube, des Kaufmanns im Laden, des Beamten in der Kanzlei, 6 Tage redlichen Strebens, sich und den Seinigen das Brod zu verdienen, geben jedem ein Anrecht darauf, daß der Tag des Herrn auch sein Tag sei. „Sechs Tage sollst Du arbeiten, am siebenten aber ruhen!“ lautet das göttliche Geheiß, welches nun auch zum Landesgesetze in Oesterreich gemacht werden soll. Freilich darf man sich die Einführung des Gesetzes nicht so denken, daß am Sonntage alles, Handel und Wandel stille stehen, daß am Sonntag keine Post und keine Eisenbahn verkehren sollen — die Thätigkeit soll nur im Allgemeinen eingeschränkt, und bei gewissen Staatsseinrichtungen und Beschäftigungen, die nicht unterbrochen werden können, ohne dem Staate oder dem Staatsbürger Schaden zuzufügen, wenigstens die Möglichkeit geschaffen werden, daß ein Theil der Beschäftigten die heilige Ruhe, die der Sonntag dem Menschen bieten soll, genießen kann. Am Lande da sieht man's, wie in der Stadt, wie weit man es jetzt schon mit der Arbeit am Sonntag treibt.

Der bedauernswerte Ladenbedienter steigt Wertag und Sonntag früh um 5 oder 6 Uhr auf, hat ununterbrochen bis Abends 8 und 9 Uhr im Laden zu stehen, im Winter und Sommer, Frühling und Herbst! Für ihn giebt's keinen Sonntag, und die hellen Kirchenglocken, die die Gemeinde zum Gottesdienste rufen, sind für ihn nur eine Mahnung, daß er jetzt sich zur schnellsten und stärksten Arbeit bereit halten müsse. Wir verlangen von dem Gesetze nicht, daß im Dorfe die Läden geschlossen bleiben, — das wäre unbillig. Der Bauer weit vom Dorfe, hoch oben im Gebirge wohnend, hat nicht Zeit jeden Tag zum Krämer zu laufen, um sich dies oder jenes zu kaufen, er thut dies Sonntags, wo er ja ohnehin zur Kirche geht.

nima časa letati vsaki dan do kramarja in si kupiti, česar potrebuje; to si prihrani na nedeljo, ker mora v cerkev iti, da stori vse ob enem potu. Pa nakupi si lahko vsega, česar mu je treba dopoldne, po Božji službi. Prodajalnice in gostilnice se morejo zapreti med Božjo službo brez škode, nobenemu ne odide nič dobička. Gostilničar in njegov kletar, kupec in sječov postreženik poslušati morejo brez svoje škode Božjo besedo enako vsem drugim prostim ljudem; saj je po Božji službi še dovolj časa kupiti vsacemu česar si želi ali mu je treba, časa ima vsak potem še dovolj, spiti kupico vina v veseli tovaršiji, ali razveseljevati se na drugi pošten način, kar mu nedelja dovoli. Popoldne v nedeljo naj pa živa kramar potrebni in zašluzeni pokoj. Govorili smo samo o enem delu, kar je kmetu naravnadejše, tedaj tudi nar boljše razumi.

Posvečevanje praznikov po novi postavi ni prepoved, da bi v nedeljo ali praznik nehalo vsako delo, boče pa postava vsakemu stanu dati prilžnost spočiti se vsaj en dan v tednu, ter poslušati Božjo besedo, in dati Bogu kar je Božjega.

Rekli smo Božjo besedo! — Želimo ljudstvu, da bi slišali Božjo besedo, besedo miru in edinosti. Saj živimo o času, da je marsikomu prav težko živeti; kmet ima slabe letine, rokodolec in kupec redek zaalušek, in pri tem še visoke davke, vse to hudo tlači vsaki stan. Pri vsem tem pa še razdražbe, šuntanje in prepiri, ki jih delajo taki ljudje, kateri ne morejo ničesar zgubiti, pridobiti pa veliko. Brez uzroka ne šunta, in ne dela prepira nikdo, gledajo vedidel vsi v kmetako mošnjo, vsi tisti ki delajo nemir in prepir, le pazite na kakove dobre fare čakajo tisti gospodje, ki vam priporočajo znane časopise, za nar resničnejše nar boljše in nar nesebičnejše prijatelje, prihodnost vas bo učila. Če doseže kdo tih gospodov visoko stopinjo, se ve da z dobro plačo, ne bo mislil več na domovino, in na njeni blagor, ktera ima sedaj vedno na ustnicah, smejal se bo k večem, da mu je toliko kalinov (gimpelnov) na limanec priletelo.

V slabih časih prepira in prižkanja za medvedovo kožo, naj bo nam Božja beseda, ktera nazaranja mir, spravo in edinost lopoglasna godba, ktera med umetno razdraženim duhovi mir dela.

Duhovnu, kateri ljubi rosišno svoje farmane, ne more biti nič ljubšega, kakor praznovanje nedelje in praznikov. Taki duhovni pastir, kateri ne dela razločka med slovensko ali nemško rojenimi, gotovo bo dajal dobre izgleda, kako se praznuje dan Gospodov, vabil bo svoje otroke obilo obiskovati cerkev, ter priporočal jim edinost in mir, kterega hočejo kaliti na spodnjem Štajarskem, Kranjskem in Korotkem nekteri časopisni pisali, in nekteri drugi, kateri bi si radi pridobili denarja in lepe službe. Naj bi duhovni ne mešali se v politične in nacionalne prepire, skerbeli naj bi za dušni in telesni blagor svojih farmanov, naj bi delali mir med njimi, mesto prepira. Če se bo obrnilo

Aber er kann es nach dem Gottesdienste, er kann es Vormittags thun. Das Wirthshaus und der Laden könnten während des Gottesdienstes am Vormittage ohne den geringsten Schaden für den Einen oder den Andern geschlossen bleiben. Der Wirth und der Keller, der Krämer und sein Diener könnten das Wort Gottes hören, wie andere freiere Menschenfinder; später ist's ja noch immer Zeit genug zum Einkauf und zum Trunk in fröhlicher Gesellschaft und anderen erlaubten Freuden, die der freie Sonntag gewährt. Des Nachmittags aber gönne man dem Krämer die wohlverdiente Ruhe.

Wir haben nur einen Fall, der den Bauern am nächsten liegt, beleuchtet. Die Heiligung des Sonntags ist nicht so zu verstehen, daß Alles ruhe, aber sie soll es allen Ständen ermöglichen, am Sonntag einen Ruhetag zu haben, an welchem das Wort Gottes gehört werden könne. Das Wort Gottes! — Wir wünschen dem Volke vom ganzen Herzen, daß es höre das Wort Gottes vom Frieden und von der Eintracht. Wir leben in einer Zeit, in welcher es ohnehin Vielen schwer fällt zu leben. Schlechte Ernten für den Bauern, schmaler Verdienst für den Handwerker und Geschäftsmann, hohe Steuern, die der Staat den Bemühtern auferlegen muß, drücken alle schwer. Und mitten in den schlechten Verhältnissen wird auch noch gehetzt und unter den Leuten Unfrieden gestiftet, damit der Eine oder der Andere, der nichts zu verlieren hat, dabei für sich etwas herausschlägt. Ohne Grund hetzt niemand und stiftet niemand Unfrieden. Reißens ist der Geldbeutel des Volkes das — Ziel derjenigen, welche Unfrieden stiften — gebt nur Acht, die Zukunft wird's schon noch lehren, auf welche fetten Früchten die Herren speculiren, die gewisse Zeitungen Euch als die wahren, die besten und un-eigenmächtigsten Freunde anpreisen! Wenn der Eine oder der Andere eine hohe Stelle mit einem großen Gehalt erreicht haben wird — wird er auch das Vaterland und das Wohl desselben, welches er so nur auf den Lippen hat, vergessen haben und höchstens darüber lachen, daß so viele Gimpel auf seine Feimruthe gegangen sind. Witten in diesen schlechten Zeiten des Zanfes und Habers soll das Wort Gottes vom Frieden wie eine wunderbare Musik klingen, die die künstlich aufgeregten Gemüther beruhigt.

Die Heiligung des Sonntages wird dem Geistlichen, der die Gläubigen seiner Gemeinde wahrhaft liebt, sehr willkommen sein. Er, der in christlicher Denkungsweise keinen Unterschied macht, ob der Eine seiner Pfarrfinder von einer slovenisch- oder deutsch-sprechenden Mutter geboren worden ist, wird als schönstes Vorbild für seine Gemeinde, die Sonntagsruhe mit dem erhöhten Kirchenbesuch gewiß auch dazu benützen, um den Frieden zu predigen, welchen ein paar Zeitungsschreiber und ein paar nach Geld und Stellen jagende Leute in Untersteiermark, Krain und Kärnten bedrohen. Dem Geistlichen soll das Parteigetriebe ferne liegen, und das schönste Ziel seines Strebens neben dem Seelenheile seiner Pfarrfinder, der Friede unter ihnen sein. So wird die

posvečevanje praznikov v dober kristjanski namen, donatelo bo ljudstvu v resnici počitka in dober sad, kar mu iz celega srca privoščimo. V tem smislu moramo to postavo z velikim veseljem pozdraviti.

Zedinimo se!

Človeku prirodna je želja v družbi živeti; iz te želje izvira ljubezen do bližnjega, ljubezen do domovine, ljubezen do države. Bolj izobraženi in olikani so narodi, toliko gostejši so pri njih moške, kateri se nesebično trudijo samo v blagor in prid svojega naroda, ne gledajoči na svojo korist, na svoje blagostanje. Takih nesebičnih moč je imel vsak narod, in zgodovina nam hrani v hvalnešem spominu njihova imena. Veseli nas, viditi pri naših sorodnih Slovenceh vstajati moče, katerim gre blagor svoje domovine in svojega naroda do srca, kateri so nesebični dovolj, delati v prid svoje domovine, akoravno jim je dobro znano, da jim bode v zahvalo, psovanje obrekovanje in natolcevanje. Nalogo so si stavili ti poštenjaki, oserčiti resnično svoj narod, ter ga razbistriti, razsvetliti temo, v kateri tiči večina slovenskega naroda doslej, rešiti slovenskega kmeta iz zanj in mrež, v ktere ga zapletli so nekteri sebični lisjaki in njihova druhal, ter ga deržijo v njih, kakor pajk muho v svoji pajčevini, in mu serkajo kri, ne marajoči za kaj drugega, kakor doseči svoje sebične namene. Taki sebični lisjaki, kateri niso lepega in častiljivega imena vredni, žele odnežati kmete v sedajni neumnosti in zabitosti, naj velja kar hoče, da lojše vladajo te duševne reveže, ter jih rabijo v svoje sebične namene. Nar boljši prijatelji in pomagači teh temeljbocev pri njihovem ostudnem početju, so staroslovenski tako imenovani pervaki. „Gliba vkup štriha“ pravi star kranjski pregovor, in ta je resnica. Staroslovenski šuntarji (pervaki) nimajo ne iskricе ljubezni do svoje domovine, in naroda, njihov blagor jim gre čez vse. Da bi samo zase skerbeli, da bi si nakupičili zakladov, teptajo s nogami vse cloveške pravice. Žlahtnih čutov ne poznajo, geslo teh nesramnežev je: „Naj pogine vse, da ostanem le jaz, ter dobro za samega sebe skerbim, in si nakladam denarjev na kupe. Delajo toraj zdražbe med sosedi, ker mislijo si prav zvičajno, če se pričakajo drugi za orehove lupine, pojemo jim mi prav lahko med tem orehovo jedro. Večina priprostih Slovencev verjame sladkim in svijačnim besadam teh nesramnih zapeljivcev, ker žalibog skerbijo prav zvičajno, da se ljudem ne odpreje oči, da bi vidili propad, do katerega jih vodijo ti pervaki. Ker mi resnično želimo le blagor naroda brez osira na kakove sebične namene, s temi staroslovenskimi zagrizenci in šuntarji porazumljenja ne bomo iskali, ker vemo, da bilo bi vse zastoj, in metali bi bob ob steno. Teh sebičnikov pripeljati na pravo pot ni mogoče. Toraj pustimo jih pri miru.

Heiligung des Sonntages, wenn sie im christlichen Sinne ausgenüht wird, dem Wolfe eine leibliche und geistige Erquickung sein — die wir ihm so recht vom ganzen Herzen wünschen, und in diesem Sinne können wir ein diesfälliges Geheiß nur mit Beifall begrüßen.

Z mladimi Slovenci pa bi se prav radi zedinili, imamo iste blage namene kakor oni, namreč oprostiti priprosti slovenski narod od tih vampirov, kateri mu serkajo kri, zraven pa so toliko zviti, da sleparijo ljudstvo in se obnašajo, kakor bi bili nar boljši prijatelji in dobrotniki naroda.

Pustimo toraj malenkosti na strani, sveti namenovzdigniti narod na višjo stopinjo izobraženja, oprostiti ga iz nadloge, v kateri tiči dozdaj, je glavna našemu in vašemu delovanju, podajmo si po prijateljsko roke, ter korakajmo zedinjeni v hudi boj, ki nas še čaka. Kajti dobro je znano tem zvitim poštenjakom, za kaj da jim gre, da velja glavo, toraj se bodo borili na vsaki način, z vsakoterim orožjem, ker ravno volilni niso, dobro jim je prav po jezuitko vsako še tako slabo sredstvo, če le dosežejo svoj namen. Naša serčna želja je, naj se uči slovenski narod svojega materinskega jezika, temveč, tembolje, samo tega ne moremo dopustiti, da bi se izpahnil nemški jezik popolnoma iz šol, ker gotovo je vasemu Avstrijancu tako potreben kakor vsakdanji kruh, to razumite tudi gotovo vi, ter upamo, da se bomo lahko zedinili proti našemu obojnemu sovražniku, proti staroslovenskim pervakom. Kolikor jezikov znaš, toliko možev veljaš, rekel je častiti knjožočof Mariborski Slomešek, in prav je imel. Ali ta častiti duhovni pastir ni bil iskren domoljub in verli Slovenec, in vender je priporočal, učiti se nesrškega jezika. Ali ne služi tudi nemški jezik prek slovenskega prav dobro, da doveršimo svoj namen, zbrhiti in olikati naš narod, ter ga rešiti iz mrež, v kterih je dosedaj vjet. Toraj skli emo še enkrat: Mladi Slovenci! podajmo si po prijateljsko roke, ter hajd' mo „viribus unitis“ nad obojnega naj hujšega sovražnika. Resnica mora zmago doseči, in ta je na naši strani, toraj pogumne in verlo: Naprej!

Nespodobno ravnanje kranjskih pervakov v deželnem zboru.

Dopis iz Kranjskega, 29. septembra. Kranjski pervaki in njihovi pridruženci v deželnem zboru v Ljubljani, se pri obravnavah tako nespodobno obnašajo, da mora poštenega domačina žalost obiti, ako pomisli, kako novrednim možem so kranjske občine zastopanje svojih in deželnih zadev v roke podale. Morebiti, ljubi kmetje! Vam ni znano, da se poglobitve reči, o kterih se v javnih sejah deželjnega zbora posvetuje in konečno dočloči, pridejo poprej v natančni pretres posebnih, za to voljenih odborov ali odsekov, obetoječih iz kakih 7 do 11 poslanev. Pri teh odbornih volitvah se

naj bolj gleda na naj isverstniše moše, in vsaka stranka po prijaznem dogovoru voli svoje zaupnike v to odbora. Naj važniji teh odborov ali odsekov je finančni odsek, ker on ima tako rekoč deželno močujo v rokah, on stavi prodolge zaradi stroškov in dohodkov v deželnem gospodarstvu zaradi naklad, ktere more kmet plačati. Zastopniki kranjkega velicega posestva iz kranjskih mest in trgov so med drugimi vrlemi možni svoje večine tudi zaslužnega nekdanjega litiškega glavarja viteza Vesteneka, ki je velikoposestnik, v finančni odsek volili, in on se je ondi mnogo trudil, poslednjič je bilo njemu izročeno poročanje v zboru o deželnem zakladu.

Ali že lansko leto so kranjski pervaki hotli zapovedovati ustavovorni stranki, da ona ne sme Vesteneka v noben odbor voliti, ako bi se to zgodilo, bi se narodnjaki dotičnih obravnave ne vdoleževali. To nezalčano samozilistvo je vstanovirna stranka odločno odbila, tem bolj je gospoda Vesteneka v finančni odbor volila, in sama brez narodnjakov vse stroške in dohodke deželnega zaklada na drobno prečesetala in svoje varne nasvete stavila. Ali ko se je v javnem zasedanju sklepalo o deželnem zakladu, so narodnjaki in njihovi privrženci z velikim hrupom dvoranu zapustili, s to pretreso, da nočejo pričujoti biti, ako Vestenek poroča. Tudi letos so se z enakimi puhlimi izgovori ogibali posvetovanja o finančnem odseku, in so v javni seji, ko se je deželni sklad obravnaval, zopet na prav smešni način svoja kopita pobrali, prepustivši zastopnikom mest in trgov in velicega posestva sklepanje o naj važnejšem zakladu deželnega gospodarstva. Vzrok tega postopanja je njihova razkačenost in srditost proti gospodu Vesteneku, ki je kot zvesti uradnik in nekdanji litiški glavar občé škodljivemu ravnanju kranjskih pravkov brez vsih ozirov nasprotoval, in posebno litiškemu notarju Luketu Svetecu, ki tam zvonec nosi pri njegovem rogoviljenju za petami bil.

Luka Svetec je mnogo laši o g. Vesteneku po svetu razstrosil, in je slednjič tudi pri tiakovni pravdi na Dunaji soper njega stare neresnične tožbe ponavljal, ali on je ostal prav sramotno na cedilu, ker potrotniki so spoznali, da to kar so ničevrdni časniki o gospodu Vesteneku razstrosili, je bilo nesaravno nastolevanje.

Vendar se je posrečilo Luketu Svetecu s pomočjo svojih mogočnih somišljenikov gospoda Vesteneka iz kranjske dežele izgnati, toda dobil je veliko prijetnišo službo na Štajarskem kot c. k. glavar v Landsbergu, ali kakor narodnjaki pravijo v „Londou.“

Luka Svetec pa ne more pozabiti, kako ga je nekdanj g. Vestenek na prete krcal, toraj on tudi v Ljubljani noče pri tisti mizi sedeti, kjer g. Vestenek sedi. Ker je Luka Svetec sedaj kolovodja narodne stranke na Kranjskem, morajo to kar on zapové, tudi njegovi somišljeniki izpolniti. Če toraj g. Vestenek na oder kot

poročevalec pride, vsi narodnjaki kakor kavra iz dvorane zginajo.

Vprašamo Vas kranjski kmetje, ali se tako ravnanje spodobi zastopnikom ljudstva? Ali to postopanje ni enako otroški igrači, pri kteri se kak paglavoc cmendra, in konečno prav pobalinsko svojo družbo zapusti?

Tudi ustavovercem, ali liberalnim poslancem, poslancem kranjkega zbora ta ali uni narodnjak ni po volji, ali vender nikdar niso liberalci rekli, mi tega ali unega od narodne stranke, v tem ali unem odseku nočemo, spoštovali so v vsakem poslancu zastopnika ljudstva.

Že večkrat se je v kranjskem deželnem zboru prigodilo, da najvažnije, naj globokeje v šep kmeta segaajo obravnave so tekle v nenavzočnosti zastopnikov kmečkih občin. Ta ali una občina stavi vse svoje zaupanje v svojega zastopnika, da se bo zanjo poganjalo, ko pride njena prošnja v obravnavo. Ravno v seji 28. septembra t. l. se je zglašovalo o prošnji posestnikov iz Beričevega, da naj se jim pomaga, ker Sava jim njihove posestva odnaša. Glavna dolžnost obeh poslancev za Ljubljansko okolico bi bila za Beričane besedo poprijeti, ali gospod vitez Karol Bleiweis-Terstenišk i in Karol Klun ki sta zastopnika Ljubljanske okolice sta jo kratko popred popih'n'la, le za tega voljo, ker je g. Vestenek o tej zadevi poročal.

Tacih okoljnih ljubi kmetje! Vam „Slovenski narod“ in „Novice“ zamože; ti časniki le svoje patrone v zvezde kujejo, in njihovi edin nalog je, prave kranjske poštenjake, to je liberalne poslance, ki se za pravi blagor ljudstva v deželnem zboru oglašajo, osmešiti, kar se pa jim ne posreči.

Kaj ne kmetje, da je zapuščanje deželozborove dvorane v tacih primerjelijih, ko mora zastopnik ljudstva pričujot biti, velika izdaja, da je to tep-tanje naj bolj svetih dolžnosti. Kaj bi se vojskaku zgodilo, če bi pred bitvijo puško pred vergel, rekoč, ne grem v boj, zato, ker mi ta ali uni general ni po volji. Kaj bi farmani rekli, če bi fajmojster pri pridigi leco zapustil s pretvezo, da noče v cerkvi ostati, ker je tam enega svojih sovražnikov zagledal?

Gotovo ste že slišali gospoda Sveteca, Dr. Zarnika, Dr. Vošnjaka, Dr. Karola Bleiweisa itd. pri sokolekih izletih, ali pri čitalničnih veselicah, kako so se širokoustili in kot prave zastopnike Slovenskega naroda razglaševali. Ako se bojo vam pri prihodnjih volitvah na deželni zbor zopet za poslanstvo ponujali, vprašajte jih, kje so tačas bili, ko se je o Vaših nakladah za deželni sklad v deželnem zboru sklepalo.

Dopisi.

Iz Ptujega. Povednji, kteri so tako strašno razdjali Tirolako in Korčko deželo, so pokazali tudi pri nas svojo škodljivo moč, tudi v našem

okraji, je Drava zalila mnogo plodovitih njiv in travnikov, preden smo mogli spraviti pridelke pod streho, ter nam veliko škode napravila. To nadlogo, ktera je zadela nar bolj posestnike blizo Drave, pomnilo pa je slabo vreme, ktero imamo še več tednov, in ki ne škoduje samo pasmezim, temuč celemu kmetstvu. Spravljati pridelkov skoro ni bilo mogoče, koruza in ajda ste komaj dozoreli zavoljo vednega deševanja, krompir nam grozi ves segniti, večidel merve segnila je zav. ljo vednega deševanja, grozdje gnije, in pada na tla, tako da ga bo treba prebirati, ali celo pred časom tergati. Slabo vreme toraj nam žuga vniciti vsa lepa vpanja, ktera imel je naš kmetovalec od začetka leta. Prav veseli solčni žar nam je v ti hudi nadlogi pridelek sadja posebno jabelk, kterih pridelali smo v celem našem okraju dovoljno. V celi okolici pri Stadterbergu, Vurpergu pri svetem Urbanu, povsod na slovenskih gorah pridelali so, kjer ni toča pobila, veliko jabelk, še boljše pa je bilo kmetom, da je bilo kupcev dovolj, in da so prodali svoje sadje prav po poštenih ceni, in še sedaj poprašujejo zelo po jabelkih posebno tacih, ki čez zimo obstanejo. Kakor vsako leto, prišlo je tudi letos mnogo kupcev iz spodnega Ogerskega, ki tvorijo jabelka po Dravi na Ogersko, tudi nemških bratov ne manjka, kteri so doma iz zahodnega Ogerskega, in naše glavno mesto Dunaj s sadjem preskrbujejo. Nar boljše se pa splača tergovatvo s sadjem, ktero so domači tergovci začeli v vnanje dešele na Ruško in na Nemško. Trudu teh poštenjakov pripisujemo, da so svedili ljudje v daljavi na Ruškem in Nemškem, kako dobro sadje pridelujemo na spodnjem Stajerskem, in kako dolgo se naše sadje derti, in naši kmetovalci se lahko prepričajo, kako slo se jim splača v resnici mali trud, ktereга imajo pri prideljevanji sadja; kako dobro splača jablana ali hruška malo delo, ktero ima kmet s tem sadnim drevjem. Noben trud se ne izplača tako obilo kakor mali trud, ktereга potrebuje sadonosno drevo, vsaditi ga, cepiti ga, in potem vsako leto malo pregledati, mu suhe veje pobrati, preobilo skorjo odpraviti, gosence preganjati, to je celo delo, kar potrebuje sadno drevo; in koliko lepši krajezrjev nam donaja. Naši kmetje pa so tudi toliko pametni, da jamejo spoznavati, kako koristna da je sadjoreja, in kako potreben jim je pri prodajanju sadja nemški jezik, toraj tukaj prenapetih slovenski gluhim pridgajo, in naši kmetje dorše se dobrega prijatelja nemca, kteri jim donaja denarja; slovenski kriča i ga pa le potrebujejo, in kmetu na razne načine jemljejo. Ne bomo se veliko xmotili, če pravimo, da se samo po Dravi odvažava iz Ptujega jabelk in sadja sploh vsako leto od 18000 do 20000 goldinarjev veljave, večina spravilja pa se po železnici, in smemo reči, da nam da sadje na leto nar manj 150000 goldinarjev. Pri tem je pa v nekterih krajih pri nas sadjoreja še prav malo obrabjana. Dolgo časa se hodi po lepih dolinah, in ne najde se kakor nekaka na pol suha in zasomarjena čel-

pljeva drevesa ali pa jablana in hruške, ki donajajo navadno slabo sadje, za dobro ceplenke se ti neumni ljudje ne zmenijo. Veliko boljše pa je s sadjem v slovenskih gorah, vidi se tam, da posestniki gledajo na svoje sadonosne vertove, in jih tudi obdelavajo, zate jim pa prinašajo veliko dobrega sadja, za ktereга dobijo lepe denarce. Pa to kar se je dozadj storilo za sadjoreje v slovenskih gorah ni še dovolj, če bi posestniki cepili boljše sadje, na sadno drevje bolj gledali, ter ga čistili, in gosence preganali, dobili bi gotovo še enkrat toliko za prideljano sadje, kakor do sedaj. Tudi pri obiranji bilo bi treba imeti več skerb, kakor je navadno, jabelk ktera se ohranejo, ne smemo otresati, da se potolčejo, obirati jih moramo in skerbno varovati, ker vsako sadje ktero se otoče gnije in gujljaba se razširja od noga do drugega. Če bi gospodje župniki (fajmoštri) pečali se rajše s sadjorejo, kakor z navadnim sedajim delovanjem, če bi sadili sami zase po svojih vertovih flištno sadno drevje, če bi flištili sedajne slabe jablana in hruške, ter podučevali tudi svoje farmane, kako se sadjoreja racionalno goji pridobili bi gospodje veliko zaalufkov, in veliko hvale od svojih farmanov, pri tem pa tudi veliko lepih denarcev za sebe ali cerkev, in bi gotovo pozabili na nacionalni prepri, kteri jim do sedaj toliko truda dela, in s kterim ne bodo opravili gotovo ničesa, če se ne škodujejo sami sebi. Časi se spreminjajo in ljudje se spreminjajo s njimi (Tempora mutantur nos et mutamur in illis), če pa se pečajo ti gospodje samo z koristnimi reči, ki jim dajo dobička, in podučujejo svoje farmane ne o politiki, temuč o kmetiji in sadjoreji, spoznali bodo, da so si izbrali boljši del kakor Marija v svetem pismu, Marta naj se trudi, kolikor hoče. Tudi naši učitelji bi storili boljše pomisliti, kaj je njihova dolžnost, podučevati mladeš v vsih predmetih, kakor je zapovedano, posebno pa pri nas v sadjoreji, in gotovo bodo, vidili da niso delali na slabim polji, in da jim bodo stariši iz serca hvaležni, kteri se bodo potem tudi učili od mladine. Učitelji vi imate tešek stan, imate veliko nalogo, imate pa tudi nar večjo važnost, vi izgojate mladeš, vi imate blagor svojih učencev v rokah, prosimo toraj vas, bodite pametni, učite mladoet tako, da bo vam hvaležna in pustite prepire, ter pečajte se samo s tem, kar je v resnici koristno. Če nas poslušate hvaležnosti vam ne bo treba iskati, hvaležni vam bodo sedajni otroci, ktere podučujete, kadar bodo že verli možaki.

V peduk.

Franciskani v Bozni.

Nar bolj razširjeni red po celem kristjanstvu, ktereга ljudstvo tudi nar rajše ima, je red, ki ga je ustanovil sv. Francisek Seraficus, red Franciskanov. Četertega oktobra prettko je 700 let, kar je umeri sv. Francisek Seraficus. Kar je ta red

je suho vreme. Če pa je vreme suho, naj ostane krompir v tleh. Izkopan krompir naj se suši nekoliko časa na solincu in na zračnem kraju.

3) Prebrirati treba je krompir še na polji, če je le malo nagnit, naj se odloži. Za seme za prihodnje spomlad naj se ohrani nar lepši nar bolj zdravi sad, od stebelv ktera so nar lepši in obilnejši sad rodila.

4) Nagniti krompir, krompir za domačo rabo po zimi, in krompir za seme naj se spravi vsak posebej, posebno varovati treba je semena, in mu odločiti suh in zračen prostor, morebiti kako sobo, ktero je treba dobro očistiti, čisto pomesti, in potem večkrat sračiti.

5) Spravlja naj se krompir samo v suhe kleti, kjer pa tacih ni, naj se napravijo vanje luknje, naj se odpeljava mokrota, ali pa naj se ohrani krompir na deske, ne na gola tla.

6) Jame v suhih krajih skopane, so boljše, kakor mokre kleti, na robu naj se pustijo tako dolgo odperite, dokler je mogoče.

7) Tudi po zimi treba je prebrirati črni krompir.

8) Kdor ima nežganega spna, naj ga rabi čez simo za krompir, dne naj ga v klet v jerbasih, ali pa cele kosove, tudi tla smemo potrositi, če pa tega storiti ne moremo, naj se pokropi krompir večkrat z apneno vodo. Žvepelj žgati v kleti tudi ni slabo, ker žvepljeni sopari gnjilobi opovirajo.

9) Varčne gospodinjje naj nasteržejo slabi krompir v vodo, in na tleh v akliodi jim ostane šterka, ktero prav lahko porabijo.

10) Naj bi kmetovalec gnjil, oral, in sicer gnjil krompir tako, kakor mu kmetaki časniki še več let pridgajo, pa menda le bob v stene mečejo.

(Premiiranje bikov za rejo v Celji) 11. oktobra 1882. Živinjoreja. konjska in goveja napredara na spodnjem Štajerskem da je veselje, zahvaliti moramo se za to Štajerskemu kmetijskemu društvu, konjerskemu društvu in nekterim vse časti vrednim prebivalcem Savinjske doline. Na prvem mestu imenovati moramo tu posestnika ritmajstra Karola Haupt-a, kteri se trudi neprenehoma povzdigniti kmetijstvo na dolnem Štajerskem, da mu mora hvalazna biti dežela Štajerska in cela Avstrijska država. V Celji bilo je 11. t. m. premiiranje in licenciranje bikov za rejo, ktero izkazalo se je izverstno. Dognali so 27 zares krasnih bikov. Eden je dobil državno darilo. (Hackelburg.) Ker pa je bilo dovoljeno samo 12 daril premiirati se niso mogli vsi biki. Versta podarjenih sledi tu. Omeniti še moramo, da bo prodalo Štajersko kmetijsko društvo 18. t. m. tukaj 16 nar lepših mladih bikov za rejo. Bar. Hackelberg, sv. Paul pri Pregoldu 15. fl., Bar. Hackelberg, sv. Paul pri Pregoldu, 5 fl., vitez pl. Berks, Rifnik, 10 fl., Martin Koeschel, Bukovšlak, 10 fl., Martin Koeschel, Bokovšlak, 5 fl., Jakob Pillech, Trznove, 10 fl., Franjo Pissanetz, sv. Juri pod Rifnikom, 5 fl., Franjo Zmok, Stopce, 5 fl., Eduard Ledl,

Vojnik trg, 5 fl., Matija Sidaniak, Dramlja, 5 fl., Anton Mastnak, Lubečno, 4 fl., Josip Erim, sv. Magdalena, 4 fl.

Razne stvari!

(Cesar daroval) je ognobrancem (Feuerwehr) v Brešah 100 goldinarjev.

(Za Tirolsko in Koroško) je darovala cesarica 2000 fl.; štajerska hranilaica 10.000 fl. in mesto Maribor 300 fl.

(Demantni jubileum.) V nedeljo 8. tega mesca praznoval je visoko častiti gospod Žuža kanonik in fajmošter na Laškem praznik, da je že 60 let duhoven. Vdeležili se tega lepega praznovanja niso samo terjanje iz Laškega, temuž mnogo ljudstva iz celega spodnjega Štajerskega, in celo knezožkof Maksimiljan Stepišnik. Želimu žlahtnemu ljudskemu prijatelju in dobrotniku še dolgo in srečno življenje.

(Odbor Žavškega Trga) je v seji 2. t. m. velečastitega gospoda Antona Žužo, vitez Fran Josipovega reda, kanonika in nadčupnika v Laškem Trgu in gospoda Dragotina Haupt-a, c. kr. stotnika, predsednika konjerskega društva štajerskega in predsednika južno-štajerskega hmeljarskega društva v Žavei itd. zaradi velikih zaslug jednoglasno imenoval častnima občanoma Žavškega Trga.

(Nesrečo) v spanji zadušiti in pomečati svoje pet tednov staro dete je imela bukvovezova žena Jožefa Kopric v Artiči.

(Nesreča.) Pretečeni mesec 27. je padel posestnik Janes Lupše iz Tinaške (Šmarški okraj), ko je obešal koruzo, tako nesrečno, da je na mestu, kamor je padel, hitro umrl.

(Vtonil) je pred kratkim hišni gospodar Janes Kladvar, ko se je mislil prepeljati v čolnu čez Savo, ktera je že močno narasla. Čoln se mu preoberne in revčik je zgnil v valovih.

(Povošeno) je bilo te dni štiri leta staro dekleče Jožefa Hofman na Golemverhu od roza, ki je nagloma priderdral, tako nesrečno, da je na mestu mervto obeležalo.

(Ogenj.) Posestniku Gabrijelu Monetiju pogorelo je v Ponkvi kmetijsko poslopje, vsa merva in kmetijsko orodje. Škode ima 1800 goldinarjev, zavarovan pa je bil samo na 700 goldinarjev.

(Požar.) Posestniku Jakobu Veroga v Vitenicah je pogorela te dni vinska klet. Škode ima 300 goldinarjev.

(Zgorel) je štiri leta star sinček vincarja Jakoc Sapažošek, kteri se je na paši ognju, kakor ga pastirji navadno zakurijo prevč pribiljal. Obleka se mu je vnela, in vbojo dete je isdihnilo med groznimi bolečinami.

(Umor.) Prvega tega mesca usorjen je bil posestnik Janes Schönwetter v Samarskem in njegov dve leti star sinček na groznl način. Žena je tudi s nožem hudo ranjena. Morilca je ime

Ludevit Havranik, umoril je 26. decembra preteklega leta svojo mater, spoznali so ga pa za norca, in zaperli ga v norišnico v Gradec. Od tam pa jim je vsel, in v novič tako grozno moril.

(Oropal) Na stezi iz Laškega v Podvrh je viničar Fr. Pajk fanta Razborškovskega, ko je po tabak hodil. Vzel mu je 45 fl. Roparja imajo uže pod ključem.

(Ošitno žuganje.) V Ormoži so dobili 9. oktobra napisalnice v osmarici, kamor se pisma mečejo, katero so oddali sodniji, da bi preiskavala to reč. Pisana je ta napisalnica (korespondenckarta) v slovenskem jeziku, in med peovanjem pravi, da bodo zasmodili mesto, če se ne odpravita visokočastiti gospod fajmošter Šporn in gospod notar doktor Gerschak.

(Prav Kanibalsko.) Pred kratkim je v stari vasi pri Veleji lončarski, pomagač (ksel), zvezal lončarskemu u-encu Maksu Mužgi, kterega je imel pod svojim varstvom, roke na herbu skupaj, ker je na vsaki način hotel proč iti, in peljal ga je v klet. Tam mu zapove poklekniti, in ko deček to stori, poveznil je koš na njega, in sicer tako, da so bili obe nogi sunaj. Potem obtežil je koš s železom in s težko skalom. Dečku, kterega je koš na ta način tlačil, zlomila se je roka in noga. Tri cele ure moral je terpeti to muko, ves njegov jek in stok je bil zastoj, zdivjanega pomagača, ni ganilo čisto nič, da bi ga bil muke rešil. Kar pa je pri ti šintarji nar bolj čudno je to, da je gospodinja mojstrina gledala prav hladnokervno celi čas to nečloveško ravnanje, in je stokanje dečkovo ni ganilo, da bi ga bila rešila strašne muke, menda ji je to nečloveško ravnanje s otrokom dopadlo. Tega nečloveškega dirjaka naznanili so že Celjski okrajni sodniji, kjer bo dobro zaslužno kazen sprejel, škoda da se mu bo boljše go-dilo, kakor revnemu mučencu.

(Divjaško.) Prodvčerašnjem je umrla v Osenici (Teberski občini) doved let stara hči neke kajzarce. Ko je merliški ogledalec prišel pogledat mervto dečo, zapazil je zraven mervte sestrice klečati blizu šestnajst let staro jetično dekle, ktera bo sledila v kratkemu svoji umerli sestrici v boljše deželo. Ko popraša merliški ogledalec, kaj da je mlademu dekletu, ga obsuje nečloveška mati s peovanjem vsacega reda, zakaj da ni prišel malo pozneje, vsaj bi bil ogledal na enkrat dva merišča, ter ji bilo treba manj plačati, nebi imela dvojnih strokov. Kako globoko v serce so morale raniti te nečloveške besede iz maternih ust, revno mlado na smert bolno deklico, misliti si more vsak sam.

(Konjki tat.) Pretečen teden je (bila vkra-dena posestniku Juriju Podveršku štiri leta stara lisasta (šekasta) kobilja s vozom vred (štajervager). Škoda mu je 400 goldinarjev. Tat ubežal je čez hrovaško mejo s tatvino. Sodijo da je kradel zopet znani Garibaldi.

(Goljušivi davkar) se je to dni kletil po občini Lobnic, ter je goljušal v resnici več kme-

tov za 150 goldinarjev, ker pobiral je davke, ktere so bili kmetje še dolžni. Preiskava dokazala je, da je ta goljuš ravno iz zapora spuščen po imenu Jakob Eisenhut. Če bi kmetje poslušali nas in druge svoje prijatelje, ki jim dobro želimo, namesto nebične slovenske pervake, ter učili se, mesto pervakiših evanigelij poslušati, prigodilo bi se jim teško kaj takega.

(V Ameriko) hodi iz spodnjega Štajarskega dan na dan več ljudi. Pred nekoliko časa šlo je več družin v južno Ameriko, pretečen teden pa veliko pridnih delalcev v severno Ameriko. Naši poslanci se pričakajo, če se sme v šolah učiti nemško ali ne, in še o drugih takih rečeh, ki ljudstvu čisto nič ne pomagajo, na to pa ne mislijo, da bi dobili svojim volilecem v domačiji toliko kruha in dela, da bi jim ne bilo treba, iskati druge domovine.

(Nova posojilnica.) V Postojni na Kranjskem napravili bodo si posojilnico.

(Ljubljanski Zvon) objavlja v 10. zvezku: Poslednji brat, Malo življenje, Izza mladih let, Slovenci za Karola Velikega, Na poti, Slovenska elegija iz preteklega veka, Mrtvaški ljubej, Po slovesu, Nemanič, Luterski ljudje, Bajke in povesti o gorjancih, Statistično črtice, Od kod so Podmiljčički, Vuk Vrčević, Šoletvo v Bolgarski, Slovenski glasnik.

(Bombe.) V Vidmu (Udine) na Laškem so zasadih skrivno delalnico, kjer so narejali take bombe, kakor so jih vergli v Terstu, in pozneje zasadih v Ronchi pri Terstu. Vodja tej delalnici bil je Rus.

(Vojaško.) Nova zapoved vojaška je, da bodo od zanaprej ostali spolki v domačih krajih, v Gradecu in Mariboru so se domači spolki vsi vstanovili.

(Naši penzjonisti.) Za avstrijansko-ogersko vojno armado plača se vsako leto ednajst milijonov goldinarjev. Za penzije plača se osmi del tega, kar je potreba za vse vojake. Zanimivo je svediti, da je višjih častnikov (oficirjev) do stotnika (hauptmanna) več penzjoniranih kakor v službi, kakor se vidi iz sledeče sestave: Feldmaršal v službi eden penzjoniran nobeden, feldcajzmajstrov v službi ednajst, penzjoniranih petnajst, feldmaršallajtnantov v službi 58, penzjoniranih 61, generalmajorjev v službi 111, penzjoniranih 176; oberstov v službi 268, penzjoniranih 460, oberst-lajtnantov v službi 299, penzjoniranih 390, majorjev v službi 583, penzjoniranih 763; stotnikov (hauptmanov in ritmajstrov) v službi 3248, penzjoniranih 1010, nadlajtnantov v službi 3838, penzjoniranih 1340, lajtnantov v službi 5779, penzjoniranih 900. Iz tega se vidi, da samo stotnikov, nadlajtnantov in lajtnantov več služi, kakor je penzjoniranih.

(Kolera na Francoskem.) Kakor časniki, telegraf* pripoveduje, zbolelo je na francoski strani Mont-Cenijevega tunela nekoliko ljudi

na Aziatski koleri. Poštno močnje so toraj skerbno desinficirali (kužne bolezni očistili), in došla je tje že komisija zdravnikov in kemikov, da bodo skerbno preiskavali vzroke kužne bolezni.

(Trihinska bolezen.) V mestu Brunsviku (Braunschweig) razasja dandanašnji trihinska bolezen, ktera plaši tembolj prebivalce tega mesta, ker je pred kratkem že bilo zbolelo nekoliko ljudi na trihinah. Sedajna bolezen je tako grozna, da je zdravil na enkrat samo en zdravnik trideset na trihinah bolnih ljudi, do pretečenega četrtega popoldne naznanili so 50 oseb, ki so zbolele na trihinah, in pričakuje se jih še več. V korist ljudstva in večidel nedolžnih mesarjev, kterim ne zaupa nikdo več, tirjajo skerbno preiskavo, če se v resnici prezkazujejo svijne tako, kakor postava zapoveduje.

(Čudna hvaležnost.) Ni davno, kar je zagovarjal brezplačno nek advokat pred Celjako sodnijo mizarja iz Maribora, kterega obdolžili in zatožili so tatvine. Obravnava sodnjeka se je tako dobro istekla, da je bil obtoženi nedolžnega spoznan. Po obravnavi pride nedolžnega spoznan obtoženec do svojega advokata, ki ga je zagovarjal, ter se mu lepo zahvali, da ga je tako lepo in dobro zagovarjal, da je izšla obravnava tako ugodno za njega. Potem seže v žep, in advokatu mislečemu da bo pokazal njegov varovalec svojo hvaležnost s cvenkom, se razjasni rosen obraz, prav veselje se nasmehlja; pa o joj mene! Mizar mu je pokazal svojo prazno mošnjo, ter ga prosil, da bi mu dal toliko denarja da pride do Maribora. Mislilno, da nam ni treba opomniti, da se je advokat prav lepo zahvalil, za tak namihalej.

(Ruske zgube v Turški vojski.) Ravnikar izšli so zanesljivi sestavki o zgubih, ktere je imela Ruska vojna leta 1877/78 v Turški vojski. Po teh sestavkih zgubili so Rusi, kterih je bilo okoli 933.000 mož, 149.000 ranjenih in mertvih. Zanimivo je tu omeniti, da nemška vojna je zgubila v francoski vojski leta 1870/71 samo 53.500 mož. Pozabiti pa ne smemo, kako težavni so bili Rusom naravnj in zračni razmeri. Tako na primer zmerzlo je 10.654 Rusov, na blekasti merzljici zbolelo jih je 37.000, in umerlo jih blizo 13.000.

(Ruski knez.) Po noči na 20. protoklega mesca napadla je močna roparska četa (banda) hišo mestnega glavarja v Batum-u na Ruskem, Obersajtnanta Berg-a, vrela je siloma v hišo ter znotraj razdajala vse škrinje, omare itd., poropala je mnogo denarja in drugih dragih reči. Doma niso našli nikoga, ker je zvedel oberstajtnant Berg že popred o pravem času, da so se namenili roparji obropati ga. Zato je sprvil gospodar celo svojo družino to noč iz hiše, samo v svoji postelji je pustil veliko pužo, in zraven hiše skrnil je 60 vojakov. Ko so roparji vse pobrali, pužo v postelji dvakrat prestrelili, potem pa še z nošem prebodli, hoteli so pobegniti. Pa skriti vojaci z dobro basanimi puškami jih obsujejo, ter jim naznanijo, da

so zasačeni in vjetniki. Roparjev pa to čisto nič ni vstrašilo, streljati in biti so jeli na vojace, ker mislili so, da jim bodo vtekli. Vojaci pa so rabili tudi dobro svoje orožje, in začela se je resnična bitva, v kteri osmertnih je bilo šest roparjev in dva vojaka. Sledni so premagali vojaci roparje, ter jih oklenili. Kako pa se je policiji in vaim vradnikom sodniškim čudovito zdelo, si misli lahko vsak, ko so dobili med roparji kneza E . . . Fenriha (to je blizo toliko, kakor pri nas lajtnant) in povelnika vojsake sotnije (100 vojakov) v Batum-u, kterega je poznal vsak, kteri je bil vitez reda sv. Jurja (na Ruskem visoka čast), ki je napravljval vse veselice po mestu, kterega so ljubili in živali vsi. Ta knez je bil roparski glavar, in vodil je svoje roparje vaoktrati, ko so obropali cele hiše ali bogate osebe, vodja bil je roparjem tudi v bitvi pri hiši mestnega glavarja. Saj se ve da knez med svojimi roparji ni bil obločen po vojsako, nosil je navadno čerkesko obleko.

Loterijsne številke :

V Gradci: 7, 79, 16, 29, 10.

Na Dunaji: 62, 13, 63, 48, 32.

Tržna cena

protoklega tedna po hektolitrh.

Mesta	Pšenica		Rž		Jčmen		Oves		Turčica		Proso		A/da
	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.	š. kr.		
Celju . . .	8,95	6,98	5 —	2,95	6,50	5,90	5,70						
Maribor . . .	7,98	4,77	4,75	3,13	6,40	5,50	4,80						
Ptuj	7 —	5 —	4,80	2,60	7 —	5 —	6 —						
Gradec	8,29	5,89	4,73	3 —	6,46	5,60	6,20						
Celovec	7,79	5,56	4,49	3,30	6,75	5 —	5 —						
Ljubljana	8,65	5,80	4,69	3,21	6,87	4,23	6,18						
Ormoč	9,75	7,32	5,70	3,98	6,45	5,60	6,50						
Dunaj	11,50	8,20	8,30	8,20	8,45	8,85	— 20						
Peit	9,60	7,10	7,20	6,25	6,70	6,82	6,30						

Naj boljše zdravilo za govedino živino, kadar jo napanja,

prodaja in pošilja okrajni živinski zdravnik **J. Schlaechter iz Kufsteina** na Tirolskem. Samo ena steklenica, ki ne velja več ko 60 kr., zadostuje za večkrat; in se zdravilo da ohraniti več let.

Naznanja se vsakemu, da je

Celjska mestna hranilnica

zmanjšala obresti (činže).

1. Stareje vlage, ki so dobivale obresti $4\frac{1}{2}\%$, dobivajo od prvega januarja enako novim samo 4% obresti.
2. Od posojil na grunte in hiše jemlje hranilnica od prvega januarja 1883, ali od časa ko se plača prvi del dolga samo 5% .
3. Menjice (Wechsel) se izdajajo od prvega oktobra t. l. z 6% nimi obresti.

Naznanja se tudi, da po novih pravilih menjicne pisma so različna od dosedajšnjih, da so menjice drugačne, plačati na ordre hranilnice Celjskega mesta, in da se poroki ne smejo podpisati na drugo stran kot „giranti“ temuč na sprednjo stran kot „poroki“. Formularje kaže v hranilnični kanceliji

Hranilnična direkcija.

U. LANG

priporoča svoje mobilije in vso hišno
pripravo, postavlja vsake baže vedno
za izvoliti si, kar komur dopade, pri-
pravljeno.

V CELJI,
v gospodskih ulicah 135.

Vinske trojime

kaj iz preše, in vinsko drozje plačuje
nar boljše, in že zdaj sklepa kupčijo za
prihodno jesen

Jury Jäkle,
rafinertja vinskega kamnja
v Celji, na teberski cesti.

Važno za gospodinje!

Ne mislite, da boljše

KAVO

in boljši kup dobite, če jo okaravnost od
velikih zalog to je iz Hamburga ali Tersta
kupite, kot pri nas.

Mi dva prodajava kavo kilo po
goldinarji in višje; Kilo za goldinar in
20 kr. prodajava prav dobro in lepo
dišečo. Tudi

čaj (Thee)

prodajava po stari ceni od 5 goldinarjev
in višje, akoravno je davk večji. 5 kilo
in več skupaj po pošti pošiljava še cenejši.

Wailand in Pellé,
v Celju,

na velkem trgu in v poštni ulici.

Alojz Puschenjak

„pri tkavcu“

v Celji

priporoča svojo dobro izbrano

zalogo blaga za jesen in za zimo,
blago za suknje in hlače.

Tifel (Tüffel), toskin, perivijen, vat-
mol in volnato robo za obleke, zamet,
kašmir, krep, terno, tibetin in lister.

Velika zaloga
glavnih zimskih pertov.

Moške srajce, zavrat-
nike, manšete noga-
vice nar bolj po ceni.

3-5

Gnojni gips

(višnjev).

ki ima 97% kristaliziranega žveplessoksiaga apna,
ki je za polja, kterim apna manjka prav dober, in za
detelo, za travnike, za hleve nastilati in posipati gnoj,
tudi ga je dobro mešati med gnojnico, ta gips prav
po ceni prodaja

Betriebsleitung des Vorderbrühler Gyps-Bergbaues
Post: Mödling, Südbahn.

Učenec

v špecerijsko prodajalnico se iše, sprejme se le
pošten mladenec iz dobre družine.

Jos. Martin v Mariboru.

Prodajalnica na prodaj.

Špecerijaka in pridelkov prodajalnica, prav lepo oprav-
ljena, na dobrem kraju, je na prodaj. Prevzame se konec
decembra. Najemina za prodajalnico, stanovanje zraven, dva
magacina, podstrebo in klet 240 gld. Več poto

Jos. Martin v Mariboru.